

Intimidatie

Harper had de hele ochtend geoefend op wat ze tegen haar kamergenoot Liv zou zeggen, maar toen Liv haar tegen de muur van hun studentenkamer duwde, wist ze dat ze in moeilijkheden verkeerde.

Harper kende Liv pas zes dagen, sinds ze haar intrek had genomen in haar kamer op de campus van de universiteit van Sundham. Haar kamergenoot had haar enthousiast geholpen met uitpakken en haar verzekerd dat ze nog voor het einde van het semester de beste vriendinnen zouden zijn. Vervolgens had ze Harper de campus laten zien en haar de oren van het hoofd gekletst.

De volgende dag was Harper echter in allerijl teruggekeerd naar Capri om haar zus en vriendje bij te staan in hun opgelaaide strijd tegen de sirenen.

Harper was volledig in paniek geraakt. Liv had haar naar haar auto gebracht en erop gestaan mee te rijden om er zeker van te zijn dat ze veilig zou aankomen. Harper had haar praktisch de auto uit moeten duwen.

Ze kon Liv niet meenemen naar huis. De paranormale band met haar zus viel niet uit te leggen, laat staan dat ze Liv kon vertellen over de monsters die haar in Capri opwachten.

Harper had Liv achtergelaten in de stromende regen, hoewel haar kamergenoot niets liever wilde dan haar vriendin worden. Hoe anders was de situatie toen ze terugkeerde op de campus.

Liv sliep de hele dag en ging niet naar college. Vervolgens kwam ze elke nacht wel een paar keer hun kamer binnen stommelen terwijl Harper probeerde te slapen. Ze botste overal tegenaan en maakte een hoop herrie zonder ook maar één keer haar excuses aan te bieden.

Harper wilde Liv niet de wet voorschrijven, maar kon het zich niet veroorloven veel slaap te missen.

De dinsdag daarop wist ze eindelijk wat ze tegen Liv wilde zeggen en terwijl ze naar hun kamer liep, repeteerde ze de zinnen in haar hoofd. Voordat ze de deur opende, haalde ze diep adem, vastbesloten haar mening te geven zonder Liv de les te lezen.

Het was even na het middaguur. Harper had verwacht dat Liv nog zou slapen, maar tot haar verbazing was ze klaarwakker. Sterker nog, ze had bezoek.

Liv – slechts gekleed in een pyjamashort en een roze beha – zat schrijlings op een jongen die op haar bed lag. Zodra Harper zag dat Liv nog niet aangekleed was, wendde ze haar blik af, maar ze had genoeg gezien om te weten dat haar kamergenoot verwikkeld was in een hevige vrijpartij.

Vanaf de plek waar ze stond had ze geen goed zicht op de jongen, want Liv sliep net als zijzelf in een hoogslaper waar hun bureau onder stond. Uit de spijkerbroek en het t-shirt op de grond leidde ze echter af dat ook hij schaars gekleed moest zijn.

‘Sorry,’ zei Harper snel, en ze draaide zich om zodat Liv wat meer privacy zou hebben. ‘Ik dacht dat je alleen was.’

‘Donder op,’ siste Liv. Haar stem had een ongewoon scherpe klank.

Harper had de afgelopen dagen slechts een paar woorden met Liv gewisseld, maar ze was de vriendelijkheid zelve geweest en haar stem had poeslief geklonken. Nu droop haar stem echter van het venijn.

‘Ik ben al weg,’ mompelde Harper. ‘Ik moet alleen nog mijn scheikundeboek pakken.’ Ze haastte zich naar haar bureau onder de hoogslaper en zocht naar het boek.

Een van de redenen dat ze had besloten om tussen de middag met Liv te praten, was dat ze op haar kamer moest zijn om haar boeken te verruilen voor de middagcolleges.

‘Schiet nou op,’ snauwde Liv.

‘Ik doe mijn best,’ verzekerde Harper haar.

Ze gooide haar rugzak op de bureaustoel om sneller te kunnen zoeken. Gewoonlijk had ze haar zaakjes keurig op orde en lag alles op zijn plek, maar nu ze haast had, was haar boek ineens nergens te vinden.

‘Je mag er wel bij komen liggen, hoor,’ opperde Livs logé.

Harper besloot hem te negeren en verder te gaan met zoeken. Ze stond nog steeds de spullen op haar bureau te doorzoeken toen ze achter haar rug iemand hoorde bewegen en het bed hoorde kraken.

Liv gromde. ‘Wegwezen jij.’

‘Een seconde nog,’ Harper draaide zich om en keek de kamer rond.

‘Nú!’ brulde Liv.

Harper verstijfde en in haar verwarring wist ze even niet meer wat ze zocht. Ze knipperde met haar ogen en zei toen zwakjes: ‘Ik ben zo weg. Ik kan... Ik kan alleen mijn boek niet vinden.’

‘Jij niet,’ zei Liv. ‘Hij hier.’

Voordat Harper of de jongen iets kon zeggen, duwde Liv hem uit bed. Hij rolde over de rand en kwam met een harde klap op de grond terecht. Hij kreunde van de pijn.

Harper knielde naast hem neer. ‘Gaat het?’ vroeg ze bezorgd.

De jongen kwam verdwaasd overeind en wreef over zijn achterhoofd. ‘Ja... Ik denk het wel.’

Harper bekeek hem nog eens goed. Tot haar opluchting had hij zijn boxersshort nog aan. Hij had een paar flinke schrammen op zijn borst en schouders, en zijn lip bloedde, maar ze kon niet

zeggen of het door de val kwam of door Livs toedoen.

‘Als ik zeg wegwezen, dan bedoel ik ook wegwezen,’ zei Liv. Ze wierp een woedende blik over de rand van het bed.

In haar ogen, die Harper een week daarvoor nog zo onschuldig hadden aangekeken, lag een duistere, sluwe blik.

‘Ik ben al weg,’ zei de jongen. Hij stond snel op en raapte met een van pijn vertrokken gezicht zijn kleren van de vloer.

Op dat moment viel Harpers oog op haar scheikundeboek, dat onder zijn spijkerbroek had gelegen.

De jongen nam niet eens de tijd zich aan te kleden en vloog de deur uit. Kennelijk liep hij liever in zijn ondergoed de gang op dan dat hij nog een seconde langer op hun kamer verbleef. Harper kon hem geen ongelijk geven.

‘Ik heb het boek gevonden,’ zei ze tegen Liv, en ze stopte het snel in haar rugzak. ‘Ik zal je niet langer storen.’

‘Doe maar kalm aan, hoor,’ zei Liv, ineens weer de vriendelijkheid zelve. ‘Hij is nu toch weg.’

Vanuit haar ooghoeken zag Harper dat Liv van het bed sprong en met een soepele beweging op de grond neerkwam. Omdat ze het nog altijd niet vertrouwde, draaide ze zich langzaam naar haar toe. Livs golvende blonde haren vielen tot op haar schouders, en hoewel ze kleiner was dan Harper, leek er geen eind te komen aan haar zongebruinde benen in de korte pyjamashort.

‘Hij wilde vast wat meer privacy.’ Liv keek over haar schouder en knipoogde naar Harper, waarna ze een topje uit haar kast pakte.

‘Dat denk ik ook,’ zei Harper met een geforceerde glimlach. ‘Hij leek me wel... aardig. Is hij je vriendje?’

Liv snoof. ‘Mocht-ie willen. Toen ik vanmorgen wakker werd, had ik zo’n dorst dat ik in de keuken iets ben gaan drinken. En omdat ik ook honger had, heb ik hem maar gelijk meegenomen.’

‘O.’ Harper leunde tegen haar bureau. Ze had de neiging om de rommel op haar bureau te gaan opruimen, maar wilde een oogje op Liv kunnen houden. ‘Denk je dat hij nog terugkomt?’

‘Dat je hier mag blijven, wil niet zeggen dat we ook moeten praten,’ zei Liv, en ze trok het topje over haar hoofd aan.

Harper zuchtte. Ze zou het liefst rechtsomkeert maken, maar besepte dat ze het gesprek met Liv toch een keer moest aangaan. Ze kon het maar beter achter de rug hebben.

‘Eh, ik wilde toch al met je praten,’ viel Harper met de deur in huis.

Liv kneep haar ogen samen. ‘O ja? Waarover dan?’

‘Gewoon, voor de gezelligheid.’ Harper haalde haar schouders op en probeerde haar toon luchtig te houden. ‘We hebben elkaar amper gesproken. Het leek me leuk even bij te kletsen.’

‘Ik zou niet weten waarom. We hoeven toch niet meteen harts-vriendinnen te worden?’ Liv keek haar met een spottend glimlachje aan.

‘Nee, maar je zei dat je vriendinnen wilde worden, en dat wil ik ook graag.’

Liv keek haar met een schuin hoofd aan, alsof ze geen flauw idee had waarover Harper het had. ‘Heb ik dat gezegd?’

‘Ja.’ Harper knikte. ‘Een paar keer zelfs.’

‘O.’ Verveeld plukte Liv een draadje van haar pyjamashort. ‘Was dat vorige week? Het lijkt wel een eeuw geleden.’

Liv draaide zich om en begon weer in haar kast te rommelen. Harpers mond viel open.

‘Is er soms iets gebeurd?’ vroeg ze aan Liv, die een spijkerrokje uit de kast pakte.

‘Hoezo?’ Met de rug naar haar toe trok Liv de pyjamashort uit en het rokje aan.

‘Je bent zo... anders,’ zei Harper.

Toen Liv zich omdraaide, zag Harper voor de tweede keer die dag dat haar ogen donkerder waren, alsof er een schaduw overheen was getrokken die haar boosaardigheid moest verhullen.

‘Aha, nou begrijp ik het,’ zei Liv met een gemene grijns.

‘Wat?’

‘Je bent jaloers omdat ik uitga en het naar mijn zin heb.’ Liv

deed een stap naar haar toe.

Harper wilde een stap achteruit doen, maar ze kon geen kant op met het bureau achter haar. In plaats daarvan rechtte ze haar rug. 'O, nee. Nee, natuurlijk niet.' Ze schudde haar hoofd. 'Ik ben blij dat je het naar je zin hebt. Ik vroeg me alleen af of je 's nachts misschien wat stiller zou willen zijn als je thuiskomt.' Het had geen zin langer om de hete brij heen te draaien. 'Ik word er wakker van en kom dan niet meer in slaap.'

'Je wilt helemaal geen vriendinnen worden, hè?' Liv deed nog een paar stappen in haar richting. Alle warmte was nu uit haar stem verdwenen. 'Je komt me vertellen dat ik me gedeisd moet houden.'

'Nee, zo bedoelde ik het niet,' verbeterde Harper zich snel. 'Ik vind je heel aardig en...'

Liv lachte op een manier die Harper koude rillingen bezorgde. 'Ik ben allesbehalve aardig.'

Harper had het gevoel dat haar kamergenoot, ondanks haar geringere lengte, boven haar uittorende. Ze kon Livs imponerende houding niet verklaren en slikte haar angst weg.

Terwijl Liv haar met grote, gevoelloze ogen bleef aanstaren, beseftte Harper dat haar kamergenoot gek was. Op een andere manier vielen Livs heftige, agressieve stemmingswisselingen niet te verklaren.

'Sorry,' zei Harper. 'Ik heb geen idee waar je het over hebt. Het ene moment doe je normaal, het volgende gedraag je je als een idioot. Ik heb hier geen tijd voor. Ik moet naar college.'

'Ik gedraag me niet als een idioot!' schreeuwde Liv haar in het gezicht, en Harper voelde het speksel op haar wangen. 'Ik ben nog niet klaar met jou.'

'We hebben het er nog wel over, oké?' Harper probeerde haar stem sussend te laten klinken. 'Ik moet nu echt weg. Als ik jou was, zou ik ook maar opschieten en naar college gaan. Anders hoeven we niet eens vriendinnen te worden, want dan haal je het eerste jaar niet.'

‘Is dat een dreigement?’ zei Liv grimmig.

‘Nee.’ Harper bukte zich om haar rugzak te pakken. ‘Als je geen colleges volgt, haal je...’

Vanuit haar ooghoek zag ze iets voorbijflitsen en het volgende moment voelde ze Livs hand om haar keel en werd ze tegen de muur gedrukt. Een spiegel raakte los van de muur en viel op de grond aan scherven.

Harper kon geen kant op. Livs vingers waren verrassend lang en sterk, en haar greep ijzersterk. Snakkend naar adem haalde ze vergeefs uit naar Livs arm.

‘Liv,’ piepte Harper. Ze probeerde zich los te rukken.

‘Dat flik je me niet nog een keer,’ gromde Liv dreigend. ‘Als je nog eens zo intimiderend en neerbuigend tegen me doet, maak ik je kapot, stomme trut.’

Ze liet Harper los en deed een stap achteruit. Harper hapte naar adem en wreef hoestend over haar hals. Haar keel brandde.

‘Wat bezielt jou in hemelsnaam?’ snauwde Harper tussen het hoesten door. Ze keek op naar Liv. ‘Ik probeer je helemaal niet te intimideren! Ik raad je alleen aan colleges te volgen als je dit jaar wilt halen.’

Een brede glimlach verspreidde zich over Livs gezicht. ‘Je hebt gelijk. Als ik dit jaar wil halen, moet ik colleges volgen. Maar ik wil dit jaar helemaal niet halen. En het kan me niets schelen wat anderen daarvan denken. Ik heb geen zin om nog langer opgescheept te zitten met zo’n serpent als jij. Ik heb het hier wel gezien.’

Liv schoot haar schoenen aan, griste haar tasje mee en verliet neuriënd de kamer. Harper kon de melodie niet thuisbrengen, maar ze wist zeker dat ze haar eerder had gehoord.

Nachtelijk bezoek

Gemma had de nachtmerrie die ze al zo vaak had gehad sinds Lexi's dood: ze zwom in een ijskoude zee en werd meegeleurd door woeste golven.

Het was op de avond dat Penn haar het drankje had gegeven om haar te veranderen in een sirene en haar vervolgens, gewikkeld in Persephones shawl, in zee had gegooid. Gemma voelde zich als een vis in een net, terwijl ze zich een weg naar buiten probeerde te klauwen voordat ze verdronk.

Ze voelde zich diep vanbinnen veranderen in het monster dat haar vulde met een agressieve honger. Maar haar lichaam veranderde niet mee: haar benen weigerden te transformeren in vinnen. Wat ze ook deed, het lukte haar niet om aan de oppervlakte te komen.

Haar vleugels braken pijnlijk door haar rug en de shawl scheurde. Ze voelde zich bevrijd en klapperde onder water met haar vleugels, maar haar pogingen waren nog altijd tevergeefs. Net toen ze dacht dat ze zou verdrinken, kwam ze ineens boven. Opgelucht hapte ze naar adem, maar haar vreugde was van korte duur.

De droom veranderde. De nacht dat ze een sirene werd ging over in de storm van de week ervoor toen ze watertrappend in

de woeste golven onder aan het klif bij het huis van de sirenen lag.

Lexi's afgerukte hoofd kwam met wapperend haar en opengeperde ogen op haar af gevlogen. Lexi leefde nog: ze was zich bewust van haar omgeving en schreeuwde naar Gemma door de rijen vlijmscherpe tanden in haar mond.

Dat was het moment dat Gemma altijd wakker schrok uit de droom en nat bezweet naar adem hapte. Ze ging rechtop zitten, in de hoop dat ze weer in slaap zou vallen als ze was gekalmeerd, maar dat gebeurde nooit.

Niet dat ze veel om Lexi had gegeven. Het was vooral het gevoel van machteloosheid geweest. Ze had van onder aan het klif moeten toekijken hoe Lexi en Daniel boven op de rand een gevecht op leven en dood voerden. Ze had zich nog nooit zo zwak en angstig gevoeld.

Gemma was vastbesloten het nooit meer zover te laten komen. Van nu af aan zou zij de baas zijn over haar krachten, in plaats van andersom.

Een harde klop op de voordeur haalde haar uit haar gedachten. Ze pakte haar telefoon van het nachtkastje en keek op het schermpje: voorbij middernacht. Ze had gelukkig geen gemiste oproepen of sms'jes.

Ze wachtte of er nog een keer zou worden geklopt, en toen ze weer een roffel hoorde, sprong ze uit bed. Haar vader moest vroeg naar zijn werk, en ze wilde niet dat hij wakker werd.

'Wat duurde dat lang,' mopperde Penn toen ze opendeed.

'Sst, dadelijk hoort mijn vader je.' Gemma keek over haar schouder naar de trap. Boven op de gang bleef het donker. Ze hoopte maar dat hij niets had gehoord.

Penn haalde haar schouders op. 'Nou en?'

'Ik kom wel naar buiten.' Gemma stapte de donkere nacht in en trok zachtjes de deur achter zich dicht. Het had geen zin te proberen Penn aan haar verstand te brengen dat ze rekening moest houden met anderen.

Het was nieuwe maan en op een paar vage sterren aan de he-

mel na was het donker. Gemma had de buitenlamp niet willen aandoen en zag in eerste instantie alleen de vage omtrekken van drie meisjes.

Toen voelde ze echter dat er iets veranderde in haar ogen en dat haar pupillen zich verwijdden. Door de duisternis werden haar sirenenzintuigen automatisch ingeschakeld en kreeg ze, net als een uil, ogen waarmee ze uitstekend kon zien in het donker.

Penn stond vlak voor haar, en daarachter Thea en nog een ander meisje. Het nieuwe meisje had blond haar en grote ogen. Op de een of andere manier kwam ze Gemma bekend voor, maar ze had geen tijd om erachter te komen waarvan.

Het enige wat telde was dat er een nieuw meisje was en wat de consequenties daarvan waren.

‘Wat komen jullie doen?’ vroeg Gemma.

‘Ik wou je even voorstellen aan je nieuwe hartsvriendin.’ Penn deed een stap opzij en gebaarde naar het onbekende meisje.

‘Hoi.’ Het meisje glimlachte en zwaaide even met haar vingers naar Gemma. Thea snoof en wendde zich geërgerd af.

‘En wie mag dat dan wel zijn?’ vroeg Gemma aan Penn.

‘Ken je mij niet meer?’ Het nieuwe meisje ging naast Penn staan, zodat Gemma haar beter zou kunnen zien. ‘Ik ben Liv. Ik was de kamergenoot van je zus op de universiteit.’

‘Totdat ze besloot te stoppen met haar studie en bij ons te komen wonen,’ mompelde Thea. Ze staarde de nacht in, tegelijk verveeld en geërgerd, zoals alleen zij dat kon.

Vandaar dat het meisje haar bekend voorkwam. Gemma had kort kennis met haar gemaakt toen ze Harper had geholpen met verhuizen. Liv was heel vriendelijk tegen haar geweest, maar ze had zoveel andere dingen aan haar hoofd gehad dat ze haar meteen weer was vergeten.

Bovendien zag Liv er anders uit. Niet dat ze voorheen onaan-trekkelijk was geweest, maar wel een tikje doorsnee. Nu straalde haar gezicht en had haar haar een diepe glans. En anders dan vorige week, had ze nu iets zwoels over zich.